

Sygn. akt IV KK 556/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Małgorzata Gierczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **M. K.**

obwinionego z art. 94 § 1 k.w. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 grudnia 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
na korzyść obwinionego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w B.

z dnia 27 lipca 2017 r., sygn. akt II W [...],

**uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia
o karze i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu
w B. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

M. K. został obwiniony o to, że:

- I. „w dniu 26 kwietnia 2017 r. w B. przy ul. M., kierował pojazdem marki V. o nr rej. [...], nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi”, tj. o czyn z art. 94 § 1 k.w.;

- II. „w tym samym miejscu i czasie nie posiadał przy sobie obowiązkowego dokumentu w postaci polisy OC”, tj. o czyn z art. 95 k.w.;
- III. „jako właściciel pojazdu marki V. o nr rej. [...] nie dopełnił obowiązku i nie posiadał ważnego przeglądu technicznego”, tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (dalej: „p.r.d.”).

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem nakazowym z dnia 27 lipca 2017 r., uznał M. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na mocy art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. przy zastosowaniu art. 20 § 1 k.w. i art. 21 § 1 k.w. wymierzył mu łącznie karę jednego miesiąca ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w odpowiednim zakładzie pracy w wymiarze 40 godzin. Na podstawie art. 94 § 3 k.w. orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku oraz zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 24 sierpnia 2017 r. wobec niezaskarżenia go przez strony postępowania.

Od powyższego wyroku kasację na korzyść obwinionego, w części dotyczącej orzeczenia o karze, wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny i zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w., polegające na łącznym wymierzeniu obwinionemu za czyny z art. 94 § 1 k.w., art. 95 k.w. i art. 97 k.w. w zw. z art. 81 ust. 1 p.r.d. kary jednego miesiąca ograniczenia wolności, mimo że żaden z naruszonych przez obwinionego przepisów prawa wykroczeń kary takiej nie przewiduje, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma skarżący, że w sprawie doszło do wymierzenia obwinionemu kary nieprzewidzianej w żadnym z przypisanych mu wykroczeń, co stanowi rażące i

mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w.

Zgodnie z art. 9 § 2 k.w., jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów.

Obwinionemu przypisano wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., art. 95 k.w. i art. 97 k.w. w zw. z art. 81 ust. 1 p.r.d.

Pierwsze z tych wykroczeń zagrożone jest karą grzywny do 5.000 zł. Natomiast wykroczenia z art. 95 k.w. i art. 97 k.w. w zw. z art. 81 ust. 1 p.r.d. zagrożone są karami – odpowiednio – grzywny do 250 zł albo nagany oraz grzywny do 3.000 zł albo nagany. Żadne z nich nie jest zagrożone karą ograniczenia wolności.

Tymczasem Sąd Rejonowy w B. wyrokiem nakazowym uznał M. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu wykroczeń i na podstawie art. 94 § 1 k.w. – a więc przepisu przewidującego najsurowszą karę, ale wyłącznie karę grzywny – orzekł przy zastosowaniu art. 9 § 2 k.w. karę jednego miesiąca ograniczenia wolności.

Wprawdzie w art. 93 § 1 k.p.w., normującym przesłanki trybu nakazowego, zakłada się możliwość orzekania w tym postępowaniu kar: nagany, grzywny i ograniczenia wolności, ale jest oczywiste, że kary mogą być orzekane wyrokiem nakazowym jedynie wtedy, gdy z przepisów materialnego prawa wykroczeń wynika, iż mogą one być wymierzone za dane wykroczenie. O ile zatem kara wymieniona w katalogu określonym w art. 93 § 1 k.p.w. nie została przewidziana w przepisie materialnym statuującym dane wykroczenie, to w postępowaniu nakazowym nie może zostać wymierzona (por. wyroki SN z dnia: 6 grudnia 2005 r., sygn. II KK 273/05, LEX nr 172441 i 25 stycznia 2017 r., sygn. V KK 366/16, LEX nr 2192635).

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i przekazał sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B. Ponownie rozpoznając sprawę sąd właściwy powinien czuwać, aby orzeczona sankcja mieściła się w granicach

przewidzianych przez przepisy prawa materialnego, unikając tym samym stwierdzonego powyżej uchybienia.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.